

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra Dandserinden

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Dandserinden", i Paludan-Müller, Fr.: *Dandserinden*, udg. af Berit Ziegler, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 136. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm04-shoot-idm140348531867648/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Dandserinden

som Digter fornemmelig er grundet paa mit Haab om, at han vil naa hen til en saadan bevidst Grundanskuelse. Hans »Kærlighed ved Hoffet« indeholder ikke faa Spor til, at en sliq Grundanskuelse vil arbejde sig frem i ham. Hans »Dandserinde« skildrer mig klarligen hans Sjæls Nød under Fødselsveerne, medens denne Hovedidé af Livets Betydning i sin uendelige Mangfoldighed af Former vil skyde sig ind i hans Aand og aabenbare sig i Klarhed og Bevidsthed for den. Men jeg ser som sagt i »Dandserinden« ikke andet end Fødselsveerne. Det himmelske Barn viser sig i den endnu ikke kommet til Verdens» (Fr. Lange: *Frederik Paludan-Müller*, s. 72). Ellers var faderen fuld af begejstring over sønnens talent, men han vogtede sig for at sige det til den unge Paludan-Müller, der godt kunne være temmelig selvglad.

I slutningen af udgivesåret var *Dandserinden* mere populært og omdiskuteret end nogensinde. Anonymiteten udfordrede det københavnske borgerskabs fantasi, og alle ville være med i gættelegen. *Allemyste Skilderie af Kjøbenhavn* skrev således den 3. dec. 1833: »Forfatteren til de geniale Digte: »Kjærlighed ved Hoffet« og »Dandserinden« veed man hvo er, men paa Prent tør man ikke sige det» (S. Kühle: *Frederik Paludan-Müller*, I, s. 112).

Værkets skæbne afgjordes forst endeligt af filologen og den magtfulde anmelder Chr. Molbech (1783-1857), der kendte digterens familie siden 1813 og havde hjulpet Paludan-Müller med *Kjærlighed ved Hoffet*. Til alles overraskelse roste den normalt gnavne kritiker *Dandserinden* i *Maanedsskrift for Litteratur* fra december 1833 (X, s. 895-910). Det er såvidt vides den eneste gang, Molbech kapitulerede overfor et digterværk (Morten Borup: *Christian Molbech*, s. 283). Molbech fremhæver især værkets »mandige Ungdoms, »egen Nature«, »den danske Aand og dette danske Hjertes« samt »nationalt og individuelt Præg«. Paludan-Müller river »Sløret af den glumrende Armod og blotte hvad en Slægt mangler, der tror sig rigere, end enhver forregaaende«, og han skjuler ikke, »at der er en Magt, ligesaa stærk, som Aandens høieste Kraftyttring«. Molbech blev helt blød om hjertet: »da jeg første Gang læste dette Digt, virkede det paa mig, som om jeg ved Phantasieens Magt blev henført til en Himmelegn [...] og imedens jeg følte denne Styrkelse udgyde sig over min Aand, hørte jeg bekiendte Toner, der, fra den pludseligt fremtryllede poetiske Verden uden om mig, fandt Veien til mit inderste Væsen.« Recensionen tager derefter form af en impressionistisk gendigtning; snart er dig-